

[Knud Jespersen]

videreførelse af de bedste traditioner i folkestyret er det, vi forstår ved et aktivt demokrati og et aktivt demokrati, hvor man også uafbrudt er under kontrol af de folk, man er valgt af.

Der kunne siges meget mere, men det afgørende er, at demokratiet bør udvides til at omfatte kontrol med enhver beslutningsproces, og det bør forenkles, så alle kan se, hvad det er, man arbejder med, og hvad man faktisk vil.

Og så lidt om økonomisk demokrati, for det er en misforståelse, hvis man siger, at statsministeren og jeg er enige i denne sag. Jeg er tilhænger af økonomisk demokrati. Økonomisk demokrati og socialisme betyder, at den statslige magt er overgået til de arbejdendes hænder, men det er ikke det, man opnår ved at lave nye former for investeringer, og vi er bange for, at folk ud fra en ærlig vilje til at ville noget nyt kan falde for en illusion, som i virkeligheden kun kan betyde, at man laver nye former for investeringer. Der er da også noget, der tyder på, at både i socialdemokratiet, i LO og i SF er der nogen tvivl om, hvad det er man vil. Og hvis man vil alt det gode, man har talt om, ja, så tilgiv mig den lille bemærkning: hvorfor lavede man så ikke love, der gav demokrati på arbejdspladsen, og alt det andet, dengang S-SF havde flertallet?

Om overenskomstforhandlingerne. Ja, dem har folketinget jo blandet sig i på et meget tidligt tidspunkt. Først var det statsministeren, derefter folketinget, og jeg vil bare understrege, at jeg har ikke sagt, at skatteskalaen taget isoleret — det har jeg heller ikke fået skyld for — ikke gav skatteindestættelser, det kan man nemlig regne sig frem til. Men for at finansiere disse nedstættelser er det, man tager de 7 mia kr., og når man så når til det forbavsende resultat, som statsministeren når til, at det betyder en forbedring på 5 pct., så må jeg da spørge statsministeren: har man ikke glemt det lønftersløb, der er? Vi kan dokumentere, at alene på dyrtidsområdet er der mange arbejdere, der har over 2 kr. i timen i gennemsnit i lønftersløb. Så må man også have lov til at sige, at skal man finansiere den finansieringsplan — og det kommer arbejderne jo til — som skatterne eller dækningslovene skal dækkes igennem, så må man sikre dem

finansieringsmulighed gennem lønindrømmelser, og derfor afviser vi at gå ind på noget, der overhovedet minder om indkomstpolitik.

Så sagde statsministeren, at det var helt urimeligt at sige, og at jeg nok burde give en undskyldning for det, at det var denne regerings skyld, at man havde 50.000 ledige. Da man lavede det første forlig om tilskud til arbejdsgiverne, sagde vi: det vil ikke dæmpe priserne. Da man lavede det andet forlig om valutaværnet, sagde vi: det vil ikke dæmpe priserne. I begge tilfælde talte vi om, at det ville skade beskæftigelsen. Senere er General Motors lukket, andre virksomheder er lukket. Da vi foreslog bygge- og anlægsstopet ophævet, stemte statsministeren, regeringen og et flertal imod. Det blev bevaret. Siden da er mange byggeelementfabrikker lukket. Da vi foreslog, at man skulle tage importreguleringen i brug ligesom italienerne, blev det afvist totalt. Siden da er mange, også i tekstilområdet, blevet ledige. Så kan man stille sig spørgsmålet: hvad er det, man administrerer? Er det ikke en politik, som fremkaldt ledighed? Er det ikke en politik, der skal dæmpe forbruget, efterspørgslen og dermed, med statsministerens egne ord, også beskæftigelsesmulighederne?

Naturligvis er der tale om — og jeg vil bede statsministeren om at erindre, hvad jeg sagde i formiddags — en krise, både i fællesmarkedet og i kapitalismen, og denne krise er ikke blevet bedret, men det modsatte under den nuværende regering. Hvis man havde villet — for Danmark er ikke ramt af en naturkatastrofe — så kunne man have sikret, at der var arbejde, ikke bare til de registrerede arbejdsløse, men også til de titusinder af unge, som ikke er anmeldt som registrerede arbejdsløse, men som man ikke kan skaffe beskæftigelse. Spørgsmålet om beskæftigelse er jo til syvende og sidst et spørgsmål om, hvilket sigte har man med sin økonomiske politik. Hvis man har det sigte at give betalingsbalanceunderskuddets problemer forrang fremfor beskæftigelsen, så går det galt, men man hvis vil give beskæftigelsen forrang, så tror jeg også, vi klarer disse betalingsbalanceunderskud.

Poul Westergaard (DR):

Jeg synes, at det er positivt, at fremskridtsbevægelsens hr. Gede begynder at tage op